

Пет разлога зашто ћете волети Исидору Мун...

Упознајте магичну,
зубичанствену Исидору Мун!

Исидора покушава да клиза.

Чаробне
ружичасто-црне
илустрације!

Ружичасти Зец, Исидорина слатка играчка,
оживео је захваљујући магији!

Ружичасти Зец има
„главну улогу“.

Кога бисте волели да видите на
вилањском Леденом фестивалу?

Меденака са циметом који говори и који би
ми показао своју кућу.

- Луција

Карусел са магичним снежним створенима која се
врте укруг, као на пример: бели медведи, ледени
једнорози и снежни зечеви са калама
са кићанкама.

- Алис

велики тобоган у облику светионика
у дугиним бојама.

- Џини

Параду распеваних и разиграних виљенака који имају
звончиће на ципелама.

- Меј

Панорамски точак направљен од магичног леда
који се никад не топи, иако има грејаче за
седишта.

- Џени

Чудесне летеће лампоне који би сијали
читаве ноћи.

- Ишани

Породично стабло

Моја мама,
графича Корделија
Мун

Бебица Медени Цветић

Мој тата,
гроф Бартоломју
Мун

Ја!
Исидора Мун

Ружичасти Зец

Илустровао Мајк Гартон на основу
оригиналних цртежа Харијет Манкастер.

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
ISADORA MOON AND THE FROST FESTIVAL
Copyright © Harriet Muncaster 2023

Isadora Moon and the Frost Festival was originally
published in English in 2023.
This translation is published under arrangement
with Oxford University Press
Translation copyright © 2023 Вулкан издаваштво
ISBN 978-86-10-04972-5

ИДЕ НА ЛЕДЕНИ ФЕСТИВАЛ

Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

 Вулканчић

Прво поглавље

Било је јутро уочи зимске краткодневице
и пробудила сам се врло узбуђена.

Целе године сам чекала овај дан!

Зимска краткодневица је посебно
важна у вилинском свету. На тај
дан одржава се прослава природе и
годишњих доба и тада је најдужа ноћ у
години.

Тетка Кристалина и теча Рен
позвали су нас код њих у Зимско
вилиноско царство. Обећали су да ће нас
водити на Ледени вилински фестивал.
А тамо има толико тога забавног
– велико клизалиште, светлуцаве
лампице, топла чоколада, снег и много
других дивних и занимљивих ствари!
Искочила сам из кревета, обула

пуфнасте папуче и огрнула бадемантил.
А онда сам, да уштедим време,
полетела – у правом смислу те речи –
низ степенице, машући својим малим
вамписко-вилинским крилима,
док је Ружичасти Зец скакутао иза
мене. Ружичасти Зец је моја омиљена
плишана играчка, коју је мама
оживела помоћу свог
чаробног вилинског
штапића. Она може да
ради такве ствари зато
што је вила.

„Добро јутро,
Исидора“, рекла је
мама када сам ушла у
кухињу. „Јеси ли лепо
спавала?“

„Може се рећи да јесам“, одговорила сам. „Мада сам целу ноћ осећала лептириће у стомаку. Тако сам узбуђена!“

Мама се насмејала. „Па, ускоро крећемо у Зимско вилинско царство“, рекла је. „Спремила сам ти диван доручак.“

Потом је пред мене спустила чинију с кашом. По врху су светлукали ораси. Пружила сам руку да дохватим јаворов сируп. Поред мене је седела моја сестра Медени Цветић, којој су прстићи били умочени у чинију с кашом. Мусавим ручицама додиривала је косу.

„Направила сам и за тебе једну, Бартоломју“, казала је мама.

„За мене?“, изненадио се тата.

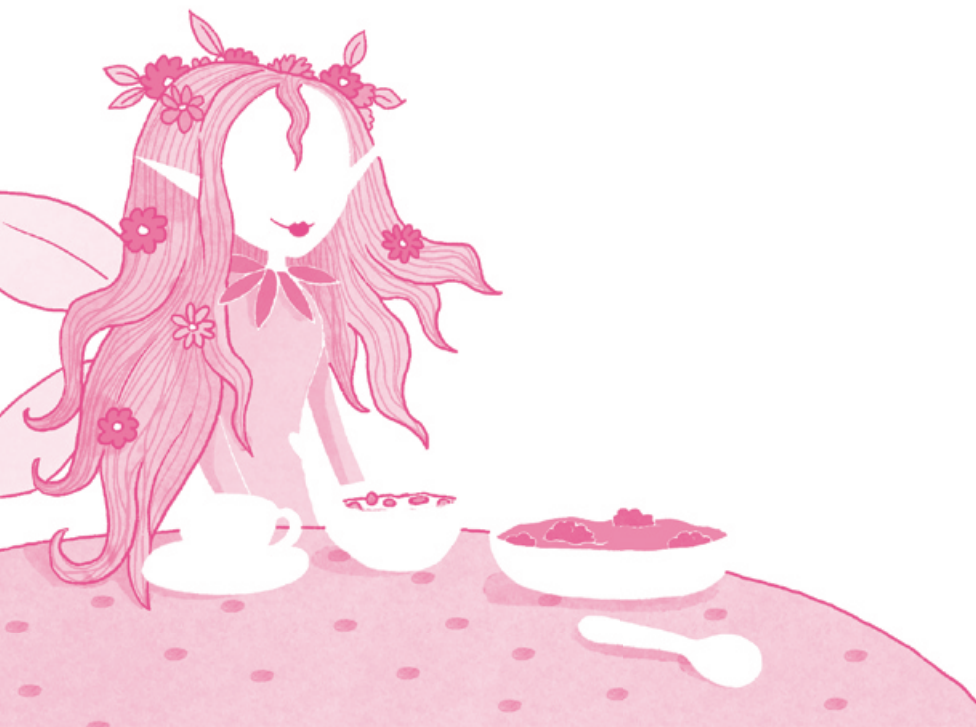
„Каша? Али ја не могу да једем кашу. То, знаш, није баш вампирски. Чак није ни црвена, а сви знамо да ја једем само црвену храну.“

„Знам“, одвратила је мама смешећи се, па спустила чинију на сто испред тате. Вирнула сам да погледам. Мама је помешала кашу са малинама, и украсила је њима одозго, такође.

„Ох“, рекао је тата. „Па заиста
изгледа прилично црвено. Хвала ти,
Корделија.“

„То је савршен топли доручак за
хладне зимске дане“, додала је мама, те
села да поједе своју кашу, која је била
украшена дивним цветним латицама.

„А у Зимском вилинском царству биће још хладније!“

„Бррр“, стресао се тата, привијајући свој вампирски плашт уз себе. „Те зимске виле воле да све буде... ледено! Мораћу да огрнем најтоплији вунени плашт који имам. Тако ми је драго што си ти летња вила, Корделија.“

„И ја ћу се добро обући“, рекла је мама. „И даље памтим колико ми је било хладно када сам као девојчица делила собу са Кристалином.“

После доручка отрчала сам уз степенице да се спакујем.

Тумарала сам по ормару тражећи најтоплију одећу. Нашла сам мекани џемпер са великом снежном пахуљом који ми је исплела бака Старспел и пуфнасте ружичасте грејаче за уши. Све сам то навукла па стала пред огледало. Да, изгледала сам баш како треба за Зимско вилинско царство! Ружичасти Зец ме је гурнуо шапицом. И он је желео да обуче џемпер.

Извукла сам из ормара један од његових плетених џемпера, али је он одмахнуо главом и показао шапом на нешто друго – на његову шљаштећу сребрну јакну. Ружичасти Зец обожава да носи своју светлуцаву сребрну јакну када се заједно играмо, или када негде идемо. Узела сам је из ормара и пружица Ружичастом Зецу да обуче.

Скакутао је и окретао се по соби, дивећи се свом одразу у огледалу.

„Да ли си спремна?“, питала је мама када сам након сат времена сишла у приземље вукући кофер за собом.

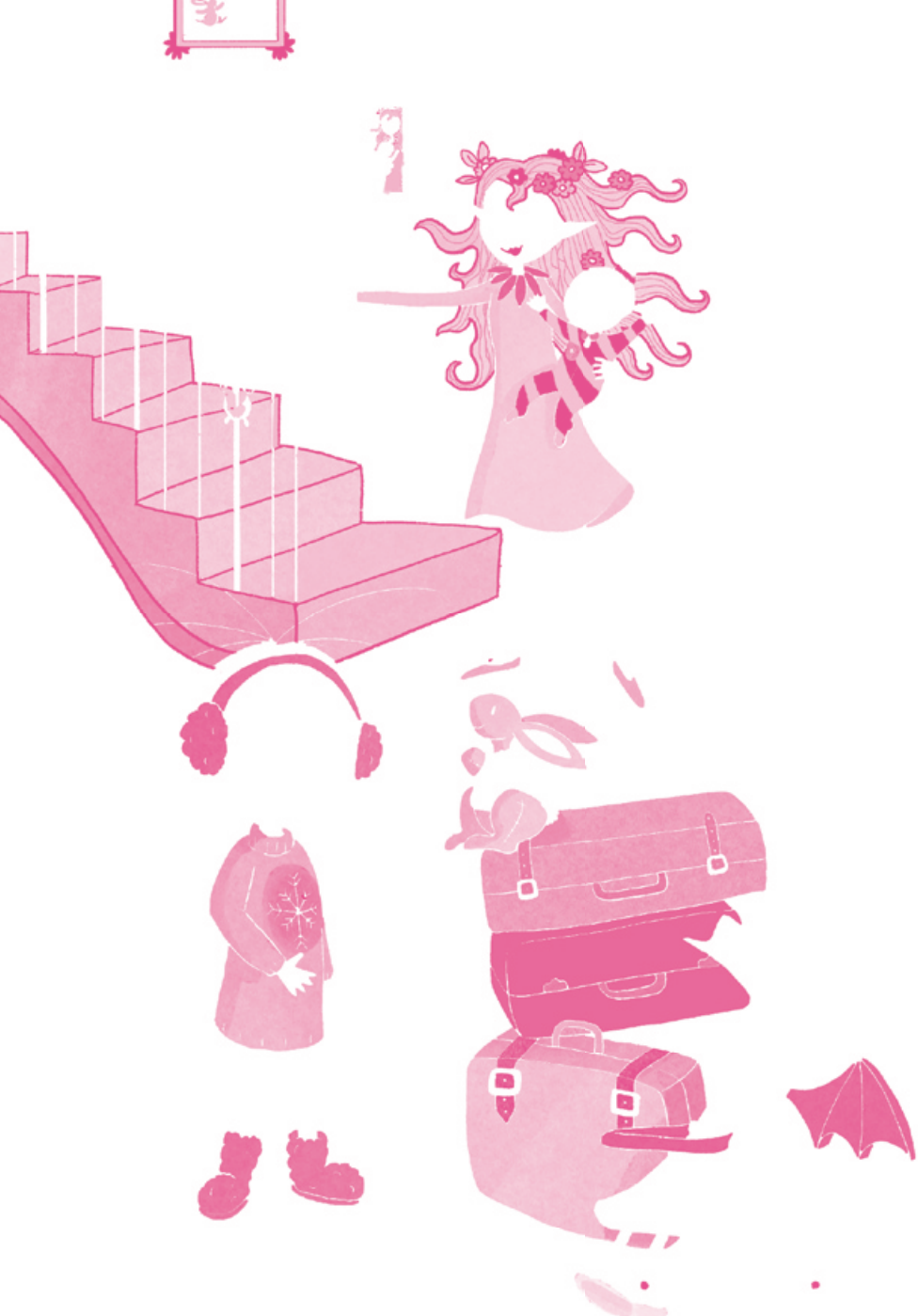
„Баш лепо што си се сама спаковала, Исидора! Јеси ли сигурна да си спаковала шал и рукавице?“

Климнула сам главом, и била сам баш поносна због мамине похвале.

„Дивно!“, рекла је мама. „А ти, Ружичасти Зече, изгледаш тако отмено! Добро је што не осећаш хладноћу јер та јакна није баш топла.“

Потрчала сам ка прозору и приљубила нос на стакло. Тетка Кристалина и теча Рен требало је да дођу по нас својим санкама. Једва сам чекала да стигну!

„Где је тата?“, питала је мама.
„БАРТОЛОМЈУ!“

„Силазим за минут!“, заорио се татин глас са спрата.

Чекали смо у ходнику. Медени Цветић се мигољила у мамином наручју. Коначно, на врху степеништа појавио се тата. Изгледао је веома узнемирено, иако му се лице једва видело! Носио је сунчане наочаре, три шала, две капе с кићанком, и навукао је отприлике пет плаштова, један преко другог. На ногама је имао пар великих црних пуфнастих чизама.

„Наочаре?“, питала је мама.

„Снег ће бити тако блештав“, одговорио је тата кроз гомилу шалова.
„Знаш да ми вампири имамо веома осетљиве очи.“

Пажљиво је силазио низ степенице.